

Priviri de lumină

Daniel Vișan-Dimitriu

Privești, din cer, cu-aceeași măreție,
în sufletele celor ce-ți oferă
ofrande-n bucuria efemeră
pe care-o vor mai lungă să le fie.

Găsești, ascunsă-acolo, și tristețe
ce își așteaptă rândul să se-arate,
căci bucuria-i scurtă, ea nu poate
să le ofere, veșnic, frumusețe.

Doar tu o ai, în marea ta lumină,
venit din timpuri prea demult apuse,
din veșnicii uitate sau distruse.

Privești, de sus, la marea ta grădină
și ți-ai dori ca noaptea să nu vină
în sufletele ce ți-au fost supuse.